

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Bör

1919. 1. 13.

(Hely)

(Idő)

(Köt. szám)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Lukachich Géza

Idő

"1919"

Személy

Hol van Lukachich?

A leányfalui remete

— A Hétfő tudósíójától. —

Pest közelében, Pomázon feül egy kis község terül el: *Leányfalu*, amely nyáron kellemes nyaralóhely, — ismert fővárosi színészek, újságírók, bohémek nyaralnak itt — télen azonban istenverte, rettenetes sárfészek, a hol ki sem lehet menni az utcára s az élet olyan, mint egy elhagyatott szigeten. Ide, a leányfalui jámbor sváb parasztok közé november elején vendég érkezett. Különös, bár nem ismeretlen vendég: tagbaszakadt, őszülő, középtermetű ur, sápadt, lefogyott arcú és melan-kólikus, báró *Lukachich Géza*, altábornagy, a háboru egyik legsötétebb alakja, a katonaszökevények kegyetlen hóhéra.

Lukachich november 2-án hajnalban civilruhában, úgy ahogy az Astóriából elszöktek, autón ment ki Leányfalura, ahol villája van s ahol családjával nyaralni szokott. Amíg az antimilitarista forradalom harcokat még napokig izgatta és egész Budapestet is izgalmában tartotta az a kérdés, hol van Lukachich, — addig az itthon vérengző altábornagy szerényen megbújt leányfalui villájában és féltékenyen vigyázott arra, hogy senki se szerezzen tudomást rejtekhelyéről. Egyszer sem mert azóta bejönni a fővárosban s úgy él kint, mint egy száműzött, konok remete.

Szürke gallérral és posztóbokavédővel, de civilruhában gyakran tűnik fel a leányfalui parasztok előtt a generális nyáron annyira megszokott alakja. Most szakált esztett és magába roskadt, alig lehet ráismerni.

Civilben egész jelentéktelen embert mutat. A leányfalui parasztok az első napokban csodálkoztak, hogy télen is idejött a *Herr General Lukáschisch*, de aztán megszokták a civilruháját s nyilván azt hiszik, vége a háborunak s a generális ur most pihen. Tisztelettudóan még meg is süvegelik a község régi nyári lakóját, mert Leányfalura, úgy látszik, kevés »Az Est« jár s a *Faragó Miklós* híres kivégzési riportját nem olvasták a leányfalui parasztok.

Csak olyankor mutatkozik Lukachich, amikor szép idő van s a nagy sár dacára is elvégezheti sétáját. Egyébként egész nap villájában ül, fásultan és keserűn. Néha-néha diszkrét hegedűszó hangzik ki a villából; a leánya játszik, aki ismert hegedűművész, a háboru alatt nagy reklámmal szerepelt is több fővárosi koncerten. A kisasszony hegedűművésznői pályája azonban véget ért, többé nem fog szerepelni ebben az életben Budapest nyilvánosságá előtt . . .

A faluból egy-két emberrel, a jegyzővel, az orvossal érintkezik csak Lukachich. Mondják, hogy szomorú, de nem mondott le a jövőről. Azt mondja, mindez elmúlik s jönnek még »szebb napok« is. Ebben igaza van a generális urnak, kell is hogy szebb napok jöjjenek, de az ő napja, a gyilkos, vérontó szoldateszka napja nem virradhat fel többé soha. Örüljön, hogy él . . .

Székesiővárosi házinyomda 1915.